

Wóycickiego Kazimierza

Dzielnice: Bielany

Osiedla: Huta

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy osobowe Imiona i nazwiska

Rok utworzenia nazwy: 1979

Opis

Są trzy postaci o tym imieniu.

Kazimierz Władysław Wóycicki (1807-1879) - literat, folklorysta, varsavianista, wydawca. Był rodowitym warszawiakiem, przyszedł na świat w rodzinnym "Domu Na Śmietniku" przy ul. Podwale. Ukończył szkołę pijarską, później przez rok studiował chemię, którą porzucił dla kariery dziennikarskiej. W latach 1827-30, już jako redaktor "Dziennika Warszawskiego", odbył cykl wędrówek mazowieckich, zapuszczając się również w Sandomierskie i Krakowskie. Opisał podczas nich wiele zwyczajów ludowych i pieśni a zasłyszane mądrości wydał w 3-tomowych "Przysłowiach narodowych". Kres tym wyprawom położył wybuch powstania listopadowego, za udział w którym - a także publikację śpiewnika patriotycznego oraz "Pamiętników" Jana Kilińskiego - został aresztowany i osadzony w więzieniu. Wydalony z Królestwa Polskiego osiadł w Galicji, po trzech latach uzyskał pozwolenie na powrót, jednak nie mógł zamieszkać w stolicy. Kolejne lata spędził więc m.in. w Jachrance oraz Modlinie jako dzierżawca dóbr ziemskich. Ewakuowany podczas powodzi w 1843 roku powrócił do rodzinnego domu. Władze carskie zatrudniły go wówczas jako głównego archiwistę i bibliotekarza Senatu. Z czasem przeprowadził się do pałacu Łubieńskich przy ul. Królewskiej, gdzie do 1861 roku - wraz z żoną Anną z Magnuszewskich - prowadził jeden z najpopularniejszych salonów literackich stolicy. Kierował również drukarnią Komisji Rządowej Sprawiedliwości a następnie był redaktorem Dziennika Praw. Wyrzucony z pracy na skutek konfliktu z Aleksandrem Wielopolskim podjął pracę bukinisty pod zamkniętym gmachem Uniwersytetu Warszawskiego. Wierni wydawcy opublikowali "Księgę zbiorową", z której cały dochód - nakład został hojnie wykupiony przez wiernych czytelników - przekazali mu. Pomogło mu również Towarzystwo Kredytowe Ziemskie powierzając obowiązki prezesa swojego Komitetu Właścicieli Listów Zastawnych. Przez ponad pół wieku działalności literackiej wydał drukiem kilkadziesiąt książek, z których najśłynniejsze to "Klechdy starożytne, podania i powieści ludu polskiego i Rusi", "Mazowieckie powiastki", "Niewiasta polska w początkach bieżącego stulecia", "Życiorysy znakomitych ludzi". Wśród publikacji dotyczących rodzinnego miasta na uwagę zasługują "Cmentarz Powązkowski pod Warszawą", "Kawa literacka w Warszawie", "Pamiętniki dziecka Warszawy i inne wspomnienia warszawskie", "Warszawa i jej społeczność w początkach naszego stulecia". Zmarł w Warszawie.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, kwatera 199, rząd IV, miejsce 1-3.

Kazimierz Wóycicki (1876-1938) - pedagog, historyk i teoretyk literatury. Był wnukiem opisanego wyżej, podobnie też jak on urodził się w Warszawie. Kształcił się na Uniwersytecie Warszawskim (prawo) oraz Jagiellońskim (filologia polska), od 1901 był nauczycielem w warszawskich szkołach średnich, z czasem stając się również ich wizytatorem. Po prawie ćwierćwieczu pracy pedagogicznej przeszedł do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, odpowiadając tam za programy nauczania, literaturę i teatr. Prowadził zajęcia z poetyki dla studentów Uniwersytetu Warszawskiego, uczył literatury na Wolnej Wszechnicy Polskiej a także w Państwowym Instytucie Sztuki Teatralnej. Jego najważniejsze publikacje to m.in. "Asnyk wśród prądów epoki", "O miłości i poszanowaniu książek", "Forma dźwiękowa prozy polskiej i wiersza polskiego", "Obraz w nauczaniu języka ojczystego i literatury", "Rozbiór literacki w szkole", "Walka na Parnasie i o Parnas", "Z pogranicza gramatyki i stylistyki", monografia "Wyspiański i Szujski" i wielokrotnie wznawiane "Stylistyka i rytmika polska" oraz "Ćwiczenia porównawcze z dziedziny poetyki". Zmarł w rodzinnym mieście.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, kwatera 233, rząd IV, miejsce 30.

Kazimierz Tadeusz Wóycicki (1898-1944) - hydrotechnik. Był prawnukiem Kazimierza Władysława i bratankiem Kazimierza, podobnie jak i oni przyszedł na świat w Warszawie, w rodzinnej kamienicy przy ul. Wspólnej 16. W rodzinnym mieście ukończył gimnazjum M. Rychłowskiego (tu w 1911 roku został harcerzem), później zaś studiował meliorację i budownictwo wodne na politechnice, kontynuując naukę w Zurychu. Po wybuchu I wojny światowej został uczniem tajnej szkoły wojskowej pułkownika Henryka Bagińskiego, później był członkiem POW, w latach 1918-20 ochotniczo służył w Wojsku Polskim. Po uzyskaniu tytułu inżyniera został współpracownikiem warszawskiej Dyrekcji Wodociągów i Kanalizacji, zaprojektował m.in. nigdy nie zrealizowaną zaporę wodną na Bielanach. Był również wykładowcą akademickim, od 1937 roku profesorem. Zaprojektował zaporę i elektrownię wodną na Dunajcu w Rożnowie oraz sieć wodociągowo-kanalizacyjną Gdyni, Łowicza oraz Sochaczewa. Opublikował kilkadziesiąt prac naukowych (m.in. "Badania nad wydatkiem głównego przelewu burzowego sieci kanalizacyjnej m. st. Warszawy, wykonane na modelu w Laboratorium Wodnym Politechniki Warszawskiej", "Budownictwo wodne", "Wodociągi i kanalizacje", "Wyznaczenie przepływu na podstawie głębokości strumienia wody na krawędzi rynien", "Zaopatrzenie w wodę i odwodnienie osiedli miejskich", "Zapory wodne budowane przez Rząd Federalny St. Zjednoczonych Ameryki Północnej", "Zasady projektowania urządzeń hydroforowych" i - wspólnie z K. Pomianowskim oraz M. Rybczyńskim - 3-tomowa "Hydrologia"). Tuż przed wybuchem II wojny światowej został wybrany radnym m.st. Warszawy, odrzucając propozycję wyjazdów naukowych do Kanady i USA. Podczas okupacji hitlerowskiej aktywnie działał w podziemiu, kierując Zakładem Wodnym Politechniki Warszawskiej, gdzie ukrył aparaty nasłuchowe AK. Zginął we własnym domu, podczas konspiracyjnego spotkania Stowarzyszenia Inżynierów Wodnych. Od 1921 roku był mężem Zofii z Niemojewskich, patronki jednego z placów stolicy.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, kwatera 75, rząd VI, miejsce 9\10.

Ciekawostki

Stan obecny:

Nr 1\3: Kampus UKSW. Powstał w 2008, w czasie uroczystości otwarcia 17.03 poświęcono Auditorium Maximum i nadano Auli Głównej im. Roberta Schumana.

Katolicka Szkoła Podstawowa nr 109 Stowarzyszenia Szkół Katolickich im. Świętej Rodziny.

Społeczna Szkoła Podstawowa nr 13 i Gimnazjum Niepubliczne nr 112 im. Lotników Amerykańskich.

Liceum Ogólnokształcące Niepubliczne nr 43 im. Lotników Amerykańskich.

LXXIV Liceum Ogólnokształcące im. Kazimierza Pułaskiego. Powstało w 1991 przy IV Studium Nauczycielskim przy Elbląskiej 51. W 1992 szkoła przeniosła się tutaj. W 1994 studium zakończyło działalność. W 1995 szkoła otrzymała patrona, w uroczystości uczestniczyła ambasador USA.

Społeczne Liceum Ogólnokształcące nr 10 im. Witolda Gombrowicza.

Nr 14: Cmentarz Północny. Powstał na przełomie 1972-3 roku wg projektu dr Longina Majdeckiego, początkowo na terenie 50 ha, w 1980 r. rozszerzony do 106 ha. Miał być docelowo przeznaczony na milion pochówków.

Kościół św. Ignacego Loyoli. Parafia powstała w 1998 dzięki decyzji prymasa Glempa wg proj. Katarzyny Mach. Kościół powstawał dzięki proboszczowi ks. Kabulskiemu i kierownikowi budowy Ryszardowi Radwańskiemu. Oprócz nich kościół budowało 8 robotników.

Kaplica pogrzebowa.

Data nadania nazwy: 1979.01.31. Wcześniej były to dwie ulice noszące nazwy Wodewil oraz Czcionki.
